

O ANDŽI, CO SATANOŽU POREDŽILA

Leszek Czyż

Pod samjuškem borem, w starej chaće za wšo, śedźała sama, jek ten palec takó jedna, staró[1] Andža. Nícht[2] do nej né zaglądoł, ona tez z chałupy praże né wylaźiła jì tak zyła néborocka sama dlo še. Nojstarse ludźe godaly, ze downej z Andži, to buł fest sykowny dzewcok. Na gębże ruńanó, a włosy bżole jek ten len, zawdy w dwa grube warkoce spletała. Jek gdzie jeko muzyka była, to juz ze trzech kawalerów nad źecorem po zopłócu še selencyło, zeby Andže sobże przybałamućec. A różne do něch przychodźily. Jì z Antońijì jì z Zolasa, nawet jì z samego Myseńca pore razy żelaźnokem przyjechoł taky jeden.

A ta abo z chtornem posła, abo tylo še po pugrotkach zakrećiła jì nazod do chałupy. Tako była hunorowo. Łócec z matko, to juz cale połusychaly ze zmortšeńo, bo cas by juz nojwyzszy Andži do zeńacky, a łona ańi słuhać né chćała.

- Mńe tam še zoden né udoł jì juz! - móźiła.

Jek chto przysłoł w rajby, to Andža zaro sła z chałupy jì tyle jó židźely.

Lata nijały, a nasej Andži rozumu ani na ćwerc né przypuściło. Nareście z tego zmortšeńo łojce połuńeraly, a Andža ostała še sama. Zyła tak néborocka pore roków bez zodnej počechy w tej starej chałupše. Ogorńała to swojó chudźizne jek mogła, a przed pamrokiem zawdy śadywała na ławke pod scytem jì rozpletała te swoje bżole warkoce.

Jednego razu, a było to w žilyjó na śwętego Jona źecorem, przysed do Andži kawaler jekego še né spodźewała. Na gębże to buł taky sykowny, ze Andže az zapożetryło. Odźany buł po nstowemu, ale cały na corno. Né zauwozyła Andža, ze ten kawaler zańost nogów, to noł kopyta, z tyłu łogon, a na głoże dwa małe różky. Docekała še nareście kawalera satana. Tak še w něm zapańetała, ze jì duse przyłobźecała mu za dzewęc roków łoddać, aby tylo mężem jej ostoł. Zyly pono przez te dzewęc roków jek te dwa gołabky. Kazdó robote zawdy przed ludźańi pokacyły, choc né židać było cale zeby co robźily. Przeważńe to łón pole łobrobźoł jì oporzadku w łoborze pśilowoł. Kazden żedźoł, ze Andža né z psennej mąki pśeconó jì lada komu rządów swoich wprowadzać né do. Totez užijoł še satón jek tylo mók, a casem jì ścero po tem swojem krozowatem cornem łbże dostoł, jek cego zańedboł. Roz to nawet chćoł dusy zańechać jì lućeknać, ale Andža przyhuwozyła jì przytrzymała go za ten ćorcí łogón jì łostoł. Nareście przysed cas jì satón zachćoł Andžinej dusy. Rada né rada posła nasa Andža z satanem w te pśekelne celuśce. Né przesed tydzeń, a satany nazod Andže na żeń odesłały. Tako juz židać nała notóre, ze gdzie né posła, tam še muśało na jej ostać jì juz!

Jì tak do džiś zyje sama w swojej starej chaće pod borem jì zawdy przed pamrokiem śadó na ławce pod scytem jì rozpletó swoje šiwe warkoce.

Leszek Czyż

O ANDŽI, CO SATANOŽU POREDŽIŁA

[1] Kurpiowskie „ó” czytamy jak samogłoskę pomiędzy „o” a „u”.

[2] Kurpiowskie „i” czytamy jak samogłoskę pomiędzy „i” a „y”.

Autor wpisu: **Leszek Czyż**